

[Alfred Jensen.]

verdenskrig for møbelindustriens vedkommende; der fandtes ikke kvalificeret arbejdskraft nok, men for at afhjælpe manglen, inddrog man ufaglært arbejdskraft og lod den udføre de arbejder, som den havde mulighed for at udføre. Også senere er en sådan mangel på arbejdskraft blevet afhjulpet ved forståelse mellem arbejdere og arbejdsgivere, og der er her i dag givet eksempler på, at man netop i den seneste periode indenfor forskellige fag har truffet de foranstaltninger, som var nødvendige.

Også i de fag, der særlig interesserer i denne forbindelse, nemlig murerfaget, bygningsfagene, er der sket en nedbrydning af de stive rammer. Der tales så meget om disse, det er en gammelkendt foreteelse, men hvis det kun var dem, der var oplært som tømrere og murere, der lavede det arbejde, som ellers kræver visse kvalifikationer, stod det sløjt til på byggepladserne; det har imidlertid gennem mange år været coutume, at ufaglært arbejdskraft får overdraget kvalificeret arbejde såsom forskalning, udførelse af Henebique-arbejde o. s. v., og det må være almindeligt kendt, at i den senere tid laver arbejdsmændene etageadskillelsesarbejde, som ellers ifølge sin natur må udføres af tømrere. Jeg kunne også nævne eksempler på, at det utraditionelle byggeri udføres af arbejdere, der ikke har fået nogen egentlig lærlingeuddannelse, men har de nødvendige kvalifikationer. Jeg nævner det her, fordi det forekommer mig, at vanskelighederne ikke er så store, som forslagsstillerne giver tinget indtryk af. Der er altså bevægelighed, og jeg vil tro, at det, der skal til her, også vil blive klaret fremefter, men det er klart, at uden gnidninger kan det ikke finde sted. Det kan det heller ikke, selvom man laver de foranstaltninger, der her er foreslået. Jeg vil endda mene, at gnidningerne vil blive langt, langt værre, hvis dette lovforslag gennemføres. Derfor tror jeg, at man skal overlade til de modstående organisationer, arbejdere og arbejdsgivere, selv at finde ud af, hvorledes problemerne skal løses. Jeg tror ikke, at det, der her er foreslået, vil virke heldigt. Den tvungne voldgift er ikke populær hverken i arbejdsgiver- eller arbejderkredse, og det er klart, at det kan den ikke være, fordi det vil hindre de frie forhandlinger, at man har en sådan tvungen

instans at falde tilbage på. Derfor tror jeg, at i stedet for at fremme den udvikling, man ønsker, vil indførelsen af den tvungne voldgift, der her er tale om — ganske vist på et begrænset område og, jeg har vel også lov at sige, med mulighed for fravigelse ved hjælp af ministerens indgriben — virke hemmende.

Jeg vil dernæst sige, at den omstændighed, at forslagsstillerne har skrevet de bestemmelser, der stod i sin tid om arbejds- og forligsnævnet, af, aldeles ikke gør dette forslag mere velkomment ude blandt arbejderne. Jeg ved ikke, om forslagsstillerne har tænkt over, hvad de her gjorde, men de må gøre sig klart, at ligeså snart dette nævnes: et kongeligt formandsskab eller arbejds- og forligsnævn, så går tankerne tilbage til besættelsestiden, da arbejderne den ene gang efter den anden blev skuffet, fordi de ikke fik dækning i rimeligt omfang for de prisstigninger, der fandt sted. Jeg siger udtrykkelig „i rimeligt omfang“, for mange havde indstillet sig på, at i fuldt omfang kunne de ikke få dækning, men de blev altid skuffet. Man havde opfattelsen af, at der var et fjendtligt instrument, som havde sat sig for at genere arbejderne.

Når et sådant forslag fremsættes, så læses det af arbejderne på den måde, at nu skal urimelighederne mod arbejderne fra krigens tid sættes ind igen. Derfor skal man gøre sig klart, at alene det spørgsmål vil volde vanskeligheder.

Angående de bestemmelser, der stilles op her, har jeg bemærket mig, at det ærede medlem hr. Lindberg spurgte, hvem der skulle betale omkostningerne ved en sådan tillæring — det forstår jeg at det hedder i debatten her. Jeg har set, at man mener, at det fortrinsvis skal være arbejdsmænd og, såvidt jeg kan forstå, endog gifte arbejdsmænd, der har beskæftigelse, og så vil det jo sige, at det mindste, man kan byde en sådan familie, må være en almindelig arbejdsmandsløn. Man skal gøre sig klart, at i hvert fald i den første periode vil det ikke være muligt for en sådan mand, der går til tillæring, at præstere den indsats, som er nødvendig for at skaffe fuld dækning for timelønnen. Det er muligt, at der i den første periode kun ydes halv dækning for det, der udbetales. Hvem skal betale omkostningerne? Er det samfundet, er det